

Na pouť si člověk často uvědomí, ...

... že věci, které opravdu nutně potřebuje, není zase tak mnoho.

1.7 Calzadilla de la Cueva

Oběd po internetu

17km, jasno, mírný vítr

Refugio Calzadilla del a Cueva, 6€

Den začal vyloženě legračně ... tedy přinejmenším bráška se velice bavil, když jsem si při snídani osladil mléko cukrem z nepopsané krabičky, která, jak se ukázalo při bližším průzkumu, obsahovala sůl. Někdo totiž, nejspíš omylem, nasypal na povrch soli trošku cukru, což bylo jaksi příčinou mého omylu. Je vidět, že se vždycky vyplatí nebýt povrchní a zkoumat věci do hloubky.

Po cestě potkáváme Gillian a pár dalších poutníků, ale jinak jdeme vlastně sami. Zelený pás kolem řeky Carrión už máme dávno za sebou a kolem není nic, než rovná a na prach suchá pole. Cestu snad někdo musel rýsovat podle pravítka ... ničím tak monotónním jsme ještě nešli. Pole, obloha, slunce ... když se tak koukám na sluníčko, které na nás z nebe praží, dochází mi, kde bere všechnu tu energii ... prostě ji vysává z nic netušících poutníků. My už jsme tedy „vysátí“ dokonale a navíc se mi zase ozývají Achillovky. Nejsem anatom a tak netuším, jak je možné, že mi v nich při chůzi řádně loupe. Ještě že mám svoji poutnickou hůlku. A navíc už se blížíme k Calzadille.

Refugio je hned z kraje malé zaprášené vesničky a zjevně jej tu založil nějaký místní podnikavec přebudováním vlastního domu. Mladý Španěl nás odbavuje a žádá si 6 euro na osobu. To je vůbec nejvyšší cena, kterou jsme po cestě zaplatili. Hospitalero umí několik, skutečně jen několik slov

anglicky a vypočítává nám, co všechno v refugiu najdeme. Ptáme se na kuchyň. Se sebevědomým úsměvem šéfa pětihvězdičkového hotelu odpovídá, že prý není, ale zato je v refugiu bazén a internet. Inu, něco za něco. Chleba tu prý taky nekoupíme, protože pekař vesnicí projížděl ráno a přijede zase až zítra. Se smíšenými pocity si zapisuji položku 12 euro do seznamu výdajů, kterému s mírně černým humorem říkám „druhý nejsmutnější kus papíru na světě ... hned po úmrtním oznámení“ a uvažuji, jestli si, když už tu máme ten internet, prohlédneme k obědu nějaké hezké obrázky. Dejme tomu kuřete na smetaně, nebo se spokojíme jen se psaným receptem. Vzhledem ke šnečí rychlosti místního připojení bych to viděl na tu druhou možnost. Obrázky se stahují strašlivě pomalu. Aspoň odesíláme domů nějaké fotografie a zprávu o tom, že jsme v pořádku a k obědu máme studenou kaši z ovesných vloček a sušeného mléka. Dověděli jsme se, že jiný z místních podnikavců provozuje „poutnický bar“ (tedy, barem se tu rozumí něco jako naše menší hospoda) s „levným poutnickým menu“ za 7 euro. Usuzujeme, že ovesná kaše je lepší a děláme dobře. Gillian, která dorazila později, nám potvrdila, že za těch sedm euro to menu zdaleka nestálo.

V refugiu se postupně schází skupinka poutníků, se kterými se budeme vídat dalších několik dní. Angelika a její kamarádky jsou starší dámy z Německa a tvrdošijně nás nazývají „boys from Czechoslovakia“, i když jim stejně tvrdošijně vysvětlujeme, že žádná Českoslovakie už dávno není. Mladého Maďara, který si říká Zeus, jsme potkali už včera večer. Je masivní postavy a cestuje s holí, která se k němu svými proporcemi velice hodí. Připomíná pozůstatek nějakého menšího stromku, se kterým by snad bylo možné přerazit i medvěda, kdyby se nějaký objevil. Za každý den pochodu je na ní vyrytá jedna čárka. Vzhledem k velikosti

hole Zeuszovi místo na čárky vydrží ještě i na případnou pěší zpáteční cestu do Maďarska.

Odpoledne jsme strávili u bazénu s Gillian a Zeuszem a klábosili o životě v Austrálii a Evropě. Zeusz každou chvíli odběhl, aby udělal, jak tomu říkal, „big splash“ ... „velký šplouch“ do bazénu. Bral to opravdu důkladně, takže kdo se v čas neodklidil do bezpečné vzdálenosti, dostal neobjednanou ledovou sprchu.

Když už je řeč o sprše, stojí za to zmínit místní koupelnu. Buďto je majitel refugia přesvědčeným zastáncem rovnoprávnosti obou pohlaví, nebo trpěl při zařizování nedostatkem místností ... každopádně jsou zdejší sprchy a záchody smíšené, což dalo mezi poutníky vzniknout několika docela komickým situacím. Navíc jsou sprchovací kabinky postaveny dost zvláštním způsobem, takže se mi v tomhle podivném refugiu podařilo přijít o mýdlo, když mi zapadlo do mezery mezi sololitovou stěnou kabinky a zdí. Zbytek cesty jsme se s Damiánem dělili o jeho mýdlo a musím říct, že ztráta téhle hygienické potřeby byla nejspíše tou nejvážnější pohromou, která nás za celou cestu postihla.

Ukázková kapitola z knihy

Cesta, která nekončí

Dva bráchové na pouti do Santiaga de Compostela

Dominik Maximilián Ramík

a

Damián Ramík

Informace na:

<http://dominicweb.eu/knihy/cesta-ktera-nekonci/>

Objednávky na: dominik.ramik@seznam.cz